

Les portes del passat

Manuel de Pedrolo

Tot continuava igual i el temps, semblava, no havia alterat res a desgrat dels tretze anys transcorreguts. Ara manaven uns altres, i feia molt de temps que ocupaven el poder, però el carrer era el mateix de sempre, intemporal i vagament

retret; les cases havien guanyat patina, però d'una manera discreta, invisible encara a l'ull nu. Els arbres no eren pas més corpulents que antany, els esponjosos plàtans que fregaven els balcons dels principals, tancats com en aquell temps, quan ell tenia vint-i-tres anys i va abandonar la casa per sempre. O no va abandonar-la, perquè, encara que semblés estrany, mai no va arribar a entrar-hi, sempre s'havien

dit adéu a la banda de fora del portal o, més exactament, entre el portal i la vaqueria que també seguia allí, potser fins i tot regida pels mateixos amos, però en tot cas encara pintada amb aquell color verd que prolongava la ufanor acollidora dels arbres. No havia penetrat mai a la casa, i així i tot li era com un amic llargament perdut i ara recobrat, una relació que ara saludava sense estar segur de les seves paraules o de la seva actitud, tota vegada que paraules i actituds encaraven una situació

nova; només ells dos eren vells, dos vells coneguts que es reveïen en un moment delicat, després d'haver oblidat la naturalesa exacta del contacte preterit. Per això es va aventurar i fità més enllà dels balcons del principal, observant la

pedra rogenca que ni pluges ni vents no havien mossegat; és a dir, devien haver-la mossegada antany, molt abans de conèixer ell la Victòria, mossegada profunda a continuació de la qual els elements, sadolls, l'havien deixat reposar en la seva senectud sense antiguitat; àdhuc l'òxid dels balcons era un rovell que semblava procedir dels primers dies, de quan la casa encara era jove i unes parelles il·lusionades

l'estrenaven. La Victòria hi havia nascut. Saltironejà amunt i avall de la vorera, entre els dos plàtans i sense deixar d'observar els balcons, d'un dels quals gairebé li semblava que s'havia abocat

en un temps remot; no sabia ben bé si del de la dreta o de l'esquerra, ja que aleshores, tretze anys enrera, mai no es va preocupar de preguntar-li quin era el seu, ni mai no s'havia esperat per si ella, un cop dalt del pis, sentia encara la necessitat de perllongar aquell comiat amb un somriure ale-

Universitat Autònoma de Barcelona
Servei de Biblioteques

1500929180

LES EINES Literatura LAIA

Caric Arborea: per
l'any que us tipen
fotocòpia. Te i els
tus

Cor di. l'ent

desen L. 77

Universitat Autònoma de Barcelona

Servei de Biblioteques

Biblioteca d'Humanitats

JORDI ARBONÈS

Donatiu

31/Les Eines